

— Νὰ αὐτὰ τὰ σαράντα κλειδιά, θὰ πᾶς στὸ τάδε μέρος καὶ θὰ βρῆς ἕνα πύργο καὶ θάνοιξῃς τίς κάμαρες καὶ στὴν τελευταία κάμαρα θάνε τὸ φροκαλάκι.

Τὰ παίρνει χαρούμενη μὲ χίλιες εὐχαρίστησες καὶ πηγαίνει πάλι καὶ καθυλακίζει.

— Τὸν πύργον τὸ δρόμον, ἀφέντη μου. Ἀπὸ τοῦτο δῶ τὸ μέρος θὰ πᾶμε καὶ θὰ βρεθοῦμε στὸ σπίτι μου.

Ἀρχίσανε πάλι, περπατοῦσαν, περπατοῦσαν, φθάσανε στὸν πύργον.

Τί πύργος εἶτανε αὐτός! Τί νὰ ἰδῆς. Δούλες, δούλους, πράγματα, θάμματα, περιβόλια, ὅλες οἱ κάμαρες εἶτανε στολισμένες μὲ βελούδο. Σάστισις πλειά ὁ βασιλέας.

— Καλὰ ὄλ' αὐτά, μὰ θέλω νὰ μοῦ δείξῃς καὶ τὸ φροκαλάκι τῆς κουζίνας.

Πηγαίνουνε σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα ποῦ εἶχε πεῖ ὁ καλόγερος καὶ βλέπουνε τὸ φροκαλάκι ὅλο διαμάντι καὶ μαργαριτάρια στολισμένο.

Χύνεται ὁ βασιλέας, τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ φιλεῖ.

— Εὐχαριστῶ! τῆς λέει.

Καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλλίτερα.

Ἐν Σύρω

ΘΕΟΔ. Α. ΔΡΑΚΑΚΗΣ

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

Ἐπαινούμενον παραμῦθι

Μία φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦτανε σ' ἕνα χωριὸ ἕνας χαρτοπαίχτης. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἐπαιζε τὰ χαρτιά.

Ἦρθε καιρὸς καὶ παντρεύτηκε, ἔκαμε καὶ παιδιὰ, μὰ τὰ χαρτιά δὲν τᾶπαυε· εἶχε ἀπόφασι νὰ ξεψυχῆσῃ μὲ τὴν τράπουλα στὰ χέρια.

Ἐνα βράδυ, μὲ τὸ σούρπο, γύριζε σπίτι του ἀπὸ τὸν καρηνέ· ἦτανε σαββατόβραδο κ' εἶχε παιγμένη ὅλη τὴ δούλεψη τῆς ἑβδομαδός. Περπατοῦσε συλλογισμένος, μὲ συμμένο τὸ κεφάλι. Τί διάβολο — ὅξ' ἀπὸ δῶ μέσα — νὰ πῆ στὴ γυναῖκά του καὶ στὰ παιδιὰ του. ποῦ τὸν ἀκαρτεροῦσαν νὰ τοὺς πᾶν τίποτε νὰ φάνε.

Ἄξαφνα τὸν σταματᾷ ἕνας ἄνθρωπος. Καλὴ σπέρα, τοῦ λέει. — Καλῶς τὸν πατριώτη. — Μοῦ κάνεις μία χάρι; — Ἄ μπορῶ, μετὰ χαρᾶς σου. — Σὲ περικαλῶ νὰ μὲ πάρῃς ἀπόψε σπίτι σου νὰ φάω καὶ νὰ κοιμηθῶ, γιατί εἶμαι ξένος. — Ἐλα πάμε.

Μπροστὰ ὁ χαρτοπαίχτης ἀπ' ὀπίσω ὁ ξένος, τραβήξανε γιὰ τὸ σπίτι. Ἄμα φτάσανε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γυρίζει ὁ χαρτοπαίχτης καὶ τί νὰ ἰδῆ; Κοντὰ στὸν ξένον ἄλλους δώδεκα. Σκύψτε σ' αὐτὸ τοῦ ξένου καὶ τοῦ λέει: — Ποιοὶ 'νε τοῦτοι; — Μὴ σὲ μέλει, εἶνε δικοὶ μου ἄνθρωποι, τοῦ εἶπε ὁ ξένος.

— Καλὰ, εἶπε μέσα του χαμογελώντας ὁ χαρτοπαίχτης, δὲ μὲ μέλει, μὰ νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μαυροφᾶτε.

***

Βλέποντας ἡ γυναῖκα τοῦ χαρτοπαίχτη νὰ μποῦνε τόσο νοματαῖοι, τᾶχασε· τί νὰ τοὺς βάλῃ νὰ φάνε, παναγία μου, ποῦ δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μισὸ καρβέλι ψωμί ἀπάνω στὸ ῥάφι!

— Ἐννοια σου, κυρά, τῆς εἶπε ὁ ξένος, σὰ νὰ

κατάλαβε τὴ συλλογὴ τῆς, ἔννοια σου καὶ μᾶς φτάνει τὸ μισοκάρβελο. Καθῆστε νὰ φάμε.

Βάλανε τὸ σούρπ χάμου καὶ καθῆσανε γύρω οἱ ξένοι κ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ καὶ χωρέσανε ὅλοι τους χωρὶς ν' ἀκουμπᾷ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὑστερα πῆρε ὁ ξένος τὸ μισοκάρβελο, τὸ εὐλόγησε, τᾶκοψε καὶ τὸ μοίρασε. Φάγανε οὖλοι τους καὶ χορτάσανε καὶ περισσεψε κάμποσο ψωμί.

Ὁ χαρτοπαίχτης κ' ἡ γυναῖκά του δὲν ξέρανε τί νὰ ποῦνε. Τοὺς φαινότανε ἀπίστευτο, νὰ χορτάσουν τόσο νοματαῖοι μὲ μισὸ ψωμί. — Μωρὴ ποιὸς νᾶν' αὐτός; εἶπε σ' αὐτὴ τῆς γυναίκος του ὁ χαρτοπαίχτης. — Εἶμαι ὁ Χριστός, εἶπε ὁ ξένος, σὰν νὰ κατάλαβε τ' εἶπε τ' ἀντρόγυνο.

Ἀμέσως πέσανε καὶ τὸν προσκυνήσανε.

Οἱ δώδεκα σύντροφοὶ τοῦ ἦτανε οἱ δώδεκα Ἀποστόλοι.

— Τώρα, ποῦ ἔμαθες ποιὸς εἶμαι, εἶπε ὁ Χριστός, θέλω νὰ σοῦ κάμω μία χάρι γιὰ τὴ φιλοξενία ποῦ μοῦκάμες. Λέγε τί θέλεις; — Νὰ κερδίζω πάντα στὴν πασσέτα, εἶπε ὁ χαρτοπαίχτης. — Καλὰ, θὰ κερδίζῃς, εἶπε ὁ Χριστός κ' ἔγινε ἄφαντος μὲ τοὺς Ἀποστόλους του.

***

Πράγματις ἀπὸ τότες ὁ χαρτοπαίχτης ὅλο κέρδιζε στὴν πασσέτα. Ἀπόκτησε βίος πολὺ, γίνηκε ὁ πρῶτος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ καὶ ὅταν πέθανε, ἄφισε στὰ παιδιὰ του ἄμτρα σπῖτια καὶ χωράφια.

Ἔτσι ὁ Χριστός ἐπλήρωσε τὸ μισὸ καρβέλι τὸ ψωμί. Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ πληρωμὴ δὲν ἦτανε τίποτε μπροστὰ στὴν ἄλλη, ποῦ τοῦ φύλαγε στὸν ἄλλον κόσμον. Γιατί τὴν ὥρα, ποῦ βγήκε ἡ ψυχὴ τοῦ χαρτοπαίχτη, ἕνας ἄγγελος, ποῦ ἀκαρτεροῦσε κοντὰ στὸ προσκέφαλό του σταλμένος ἀπὸ τὸ Χριστό, τὴν πῆρε νὰ τὴν πᾶν στὸν Παράδεισον.

Στὸ δρόμον ποῦ πῆγαινε μὲ τὸν ἄγγελο, ἀπανταίνουν τὸν ὄξαποδῶ καὶ πῆγαινε ἕναν ἀμαρτωλὸ στὴν κόλαση. Τὸν εἶχε τὸν κακομοῖρη ὀπισθάγκωνα δεμένο καὶ τὸν ἔσπρωχνε καὶ τὸν ἔδερνε ἀλύπητα. Ὁ χαρτοπαίχτης συμπόνεσε τὸν ἄτυχο τὸν ἀμαρτωλὸ καὶ ἔκαμε νόημα τοῦ ὄξαποδῶ νὰ σταθῆ. Ὁ ὄξαποδῶ ἐστάθηκε καὶ ὁ χαρτοπαίχτης τοῦ εἶπε: — Παίζουμε τὰ χαρτιά; — Τί νὰ παίζωμε; — Ἄν μὲ κερδίσῃς νὰ μοῦ παίρῃς τὴν ψυχὴ, ἂν ὅμως σὲ κερδίσω νὰ σοῦ πέρνω τὸν ἀμαρτωλὸ, ποῦ πᾶς στὴν κόλαση.

Τοῦ ὄξαποδῶ τοῦ ἄρεσε ἡ συμφωνία· δίχως ἄλλο θὰ κέρδιζε τὸ χαρτοπαίχτη καὶ ἔτσι ἀντὶς γιὰ μία ψυχὴ θὰ πῆγαινε δύο στὸν ἀφέντη του τὸν Ἐωσφόρο.

— Παίζωμε, εἶπε.

Ὁ χαρτοπαίχτης ἔβγαλε τὴν τράπουλα — γιατί εἶχε πεθάνει κρατώντας τὴν — καὶ ὅσο νὰ πῆ «ἀμὴν» κερδίζει τὸν ὄξαποδῶ καὶ τοῦ παίρνει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Ὁ ὄξαποδῶ χοροπήδησε ἀπὸ τὴ λύσσα του σὰ δαιμονισμένος κ' ἐχάθη.

Ὁ χαρτοπαίχτης ἀντάμα μὲ τὸν ἄγγελο καὶ τὸν ἀμαρτωλὸ, ἔφτασε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Παράδεισος. Ἐκεῖ ἦταν ὁ Χριστός.

— Ποιὸς εἶνε τοῦ λόγου του; ῥώτησε.

— Εἶνε φίλος μου, εἶπε ὁ χαρτοπαίχτης.

— Στὴν Παράδεισο δὲ χωρεῖ, εἶπε ὁ Χριστὸς μὲ αὐστηρότητα. Ἐγὼ σένα μονάχα προσκάλεσα.

— Καὶ ἔγω ἀρέντη μου Χριστέ, εἶπε ὁ χαρτοπαίχτης, τὴν ἀρεντιά σου μονάχα προσκάλεσα στὸ σπίτι μου, καὶ μούφερες ἄλλους δώδεκα.

Ὁ Χριστὸς ἐσυλλογίστηκε λίγο, εἶδε πῶς ὁ χαρτοπαίχτης εἶχε δίκιο, χαμογέλασε καὶ εἶπε :

— Ἐλα, περάστε κ' οἱ δύο μέσα.

ΑΝΕΜΟΣ

ΔΙΠΛΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ποίημα χωρὶς στίχους.

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

Στίχους δὲν ἔγραφα. Στίχους δὲ γράφω. Μὰ ὅ,τι βάζουν στοὺς στίχους, καρδιά καὶ λαχτάρα, πόνο καὶ τρόμο, ἀγάπη καὶ πόθο, θὰ τὰ βάλω σ' αὐτὰ ποῦ θὰ γράψω.

Στίχοι δὲ θᾶνε, μὰ ποίησιν θᾶνε—γιατὶ θὰ εἶνε ζωή!

Καὶ τί χρειάζονται τὰ λόγια;

Ὅρες ἀλάκερες μπροστά σου γονατισμένη ἡ ψυχὴ μου, μὲ τὴν ἄφωνα τῶν ματιῶν γλώσσα, θὰ σοῦ ληρτὸν πόνο τῆς τῶ μυστικό, κ' ἓνα ποίημα θὰ γράφεται, θὰ γράφεται χωρὶς ἀπ' τὰ χεῖλια μου νὰ πέφτη λέξη καμμιὰ . . .

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

***

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

Μ' ἔβλεπαν ὅλα τ' ἀστέρια. Μ' ἄκουγε ἀπ' ἀντικου τ' ἀπόνοι ποῦ ἔψελνε τὸ λυπημένο του σκοπό. Τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν μελωδικὰ συνώδευαν τὸ μαγικό τραγοῦδι ποῦ σάρκα ἔπαιον' ἐμπρός μου.

Στῆς ματιᾶς μας τὴ λάμψη πρωτοῖδῶθηκαν οἱ ψυχῆς μας· στῆς ματιᾶς μας τὴ λάμψη πρωτοτρομοῦλιασαν οἱ χαρῆς μας.

Δὲ σοῦ εἶπα ποτὲ πῶς ἐσένα μονάχ' ἀγαπῶ· στὶς ἀτέλειωτες ὀμιλίες μας ποτὲ δὲ μοῦ εἶπες ἓνα λόγο ἀγάπης. Σωπαίνουν τὰ χεῖλια· μόνο τὰ μάτια μιλοῦνε.—Καὶ χτυποῦν οἱ καρδιές.

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

***

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

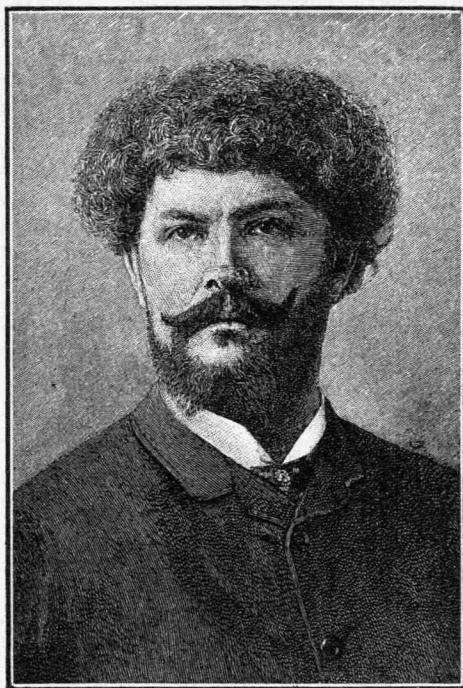
Ἡ λευκὴ φεγγοβολιὰ τῆς ἀγάπης ὄλωνε μὲ φωτίζει. Ἐαστεριάζει ἡ ψυχὴ μου. Κι' αὐτὸ τὸ μυαλό μου ἀκόμην δυναμώνει.

Μὰ καὶ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ φῶς μέσα δὲ βροῖσκω λόγια, ποῦ νὰ πρέπουν σὲ τέτοια ἀγάπη.

Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι . . . Ἄν θελήσω νὰ εἰπῶ μὲ τὰ χεῖλια τί νοιώθει ἡ καρδιά, τὴν καρδιά θὰ προδώσουν τὰ χεῖλια

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΝΤΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΙΣΠΑΙΝ

Ὁ Ἰωάννης Ῥισπαίν εἶνε συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς διάσημος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀκουομένων ἐν τῇ συγχρόνῳ Γαλλίᾳ. Ὁ ἰδιωτικὸς του βίος ὑπῆρξε τρικυμιώδης καὶ πλήρης περιπετειῶν καὶ ἀντιθέσεων. Ἐχρημάτισε ναυτόπαις καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ecole normale· ἀλλὰ τὸ ὕψος του ὡς συγγραφεὺς, τοῦλάχιστον εἰς τὰ μᾶλλον ἀντηχήσαντα παρὰ τῷ κοινῷ ἔργῳ του, δὲν προσέλαβε κανὲν ἐκ τῶν χαρισμάτων ἅτινα διακρίνουσι τοὺς ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ διαμορφουμένους λογογράφους. Ἐγραψε στίχους θαυμασίας αἰσθηματικούς καὶ στίχους ἀνηθικούς, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ὑπέστη φυλάκισιν τῇ ἀποφάσει τῆς Δικαιοσύνης. Σὺζυγος καὶ πατὴρ τέκνων, ἐπροξένησε κοινὸν σκάνδαλον διὰ τὰς λίαν ἐκκεντρικῶς ἐκδηλουμένας σχέσεις του μετὰ τῆς Σάρας Βερνάρ, μεθ' ἧς καὶ ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματός του «Νανὰ Σαίβ».

Ἐμφρανισθεὶς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον καθ' ἣν ἐποχὴν ἤκμαζεν ἡ μεγάλη ποιητικὴ σχολὴ τοῦ Παρισσοῦ, παρέμεινεν αὐτός, μετὰ τῶν φίλων του Ῥαούλ Πονσέν, τοῦ εὐθύμου ἄσματογράφου, ὅστις πίνει καὶ ψάλλει τὸν οἶνον, ὡς οὐδεὶς, καὶ τοῦ Μαυρικίου Βουσσώρ, τοῦ αἰθερίου καὶ πλατωνίζοντος ποιητοῦ, οὐ μόνον ξένος πρὸς τὴν γύρω του κίνησιν, ἀλλὰ καὶ ἀντέδρασε κατ' αὐτῆς διὰ τῶν ἔργων του. Πρώτη ποιητικὴ του συλλογὴ εἶνε «Αἰ θωπεῖαι», τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ θαυμασιὸς τόμος τοῦ «Τραγοῦδιου τῶν ζητιάνων», κατὰ τινὰς τὸ ἀριστούργημά του. Βραδύτερον ἐπεφάνησαν αὐτοῦ αἱ «Βλασφημίαι», μέγα βιβλίον ἀντιθηρησκευτικῶν ποιημάτων, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητῆς πλήρης ὀργῆς καὶ ἀθείας ἐπεχείρησε νὰ καταρρίψῃ τὰ ὁμοιώματα καὶ νὰ κρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν παντὸς θρη-